

Czegő Zoltán

VAD IMA

Csak teljen ez a nap még ez a drága
Tudjam korább se halhattam volna hiába
Jön Átok-ima Elvadult ima
Az utolsó mindennapom
Ha már minden megfordult mindenhatón

Mindenható a földemen s alapban
Könyörögjetelek előtte s alattam
Legyek én az első és utolsó mennybe menendő
Halottak immár nincsenek
Se koszorú se csókos könnyes áhítat-kendő
Meg- ki- beszabadult gonoszé a hála
Csak teljen el ez a nap
Ne könyörögtem volna hiába

Hiába tettem volna mindent ami
Igen ma mindent be kell vallani
Lesz hozzá erőm s időm remélem
Nem gyötör se vágy se szemérem
Lehet kihalt a gyávaság is végre
Legyen erőm holnap esküdni
Elhitványult életem szent nevére.

*

Egy széken lakom
Még nem villamos
Figyelnek már az ablakon
Hátha most
Védekezés híján
Vágom körmömet
Nem lesz itt semmi felhajtás körmenet
Akkor se ha árad az emberek vetése

Azon a széken meg egy priccsen
Tán mégse

*

Hátha most e mai fagyban jégben
Éppen ma a mozdulást elérnem
A hallgatás teljes halogatás immár
Nem lenni igyekszem A félelemtár
Az undor nőtt bennem nagyra nem gyűlölet
A tehetetlenség rágja öklömet

Meg a kórság
Hitványoktól hallani a szót
Mindenki megérdemli a sorsát
Tehát nem lennék egyedi eset –
Felügyelők szájába tömjem versemet –

Avagy tömtem volna
Már
Annak idején
Ökör ural mindent
A flékenes féltekén

*

Volt bőven hogy épp választanom –
Magam mellett alszom üres asztalon
Saját csuklómon dagadó csendben
Itt jövök rá bizonyosan
Nem mindennapi ítélet
Követelt engem

*

Vad ima e lét Hozzá még bozót se jut
Elhúz fölültem óvatag a Tejút
Sose tejútnyi vaginára vágyni –
Költöző madárral élni se akármí

Megfáradt madarak fölül
Most megy el a nap
A hitványság nyeregben ül
Versekből tüzeket gyűjtanak

HARAGOS HARANGOK

Föl-fölvonít a szenvedő vad, farkas, gepárd.
Élni kell, enni! Kiharapni a részt legalább.
A gyanú már nem fog, de nem is etet.
Fájóbb itt barátot lelni, mint ellenségeket.

Duna, Szamos, Kraszna, két Küküllő.
Vizük s az idő mentén minden merülő.
Koszlott a tél, nem karácsonyos a parton.
Merülök csendjébe. Tán végre elalszom...

Most megvadult harangok: bing-ba-bing-ba!
Idegen szemettel vénséges templomainkba!
Bőgnék megalázott, haragos harangok.
Nyüszítő csend, várak, amerre kanyargok.

Vihar van. Vezérek s gyávák félsze nyugtat.
„Urunk, adj békét megőrült harangjuknak!”

Ökölbe szorul a Kárpátokban minden.
Ha kinek van mersze, kiáltson, segítsen!

Eltelt az ideje hallgatag harangnak.
A lélek hazajár. És ha fáj, csak ballag.
Átfogni még tudok egy csodás országot,
amelyet ébresztve s altatva bejárok.

ERDŐ, MEZŐ

Nem is kérdezem,
hanem firtatom.
Ezt a földi szakramentumot
ha én itt hagyom,
milyen értelme lesz a sok keresésnek?

Kérdésekre béna némaság felel.
A szótlanság nem ütközik semmivel.

Ahol a béna némaságot meg lehet fizetni,
a Biblia, Arany Összes, Platón –
varrottas falvédőn egy-egy poros cetli.

*

Belőlem nem indulhatott ilyen erővel.
Mekínózva mindent mindenütt.
Akkor miért lep meg ennyire?
Vesztesünk a felelőtlenünk.

*

A vihar megsimogatta az ágat.
A ragyogó testű gyertyán elfeküdt.
Hát mégis jobb lenne halni éjszaka.
Óvni a derék erdőt is néma sötétben,
ahol az élet halni se tétlen.

Elheverni a gyertyánfa testével.
Már se öled, se térded.
Ennyi vagy,
ennyi lennél,
ki a létedért egyszer
már egy hangyát is megöltél.
Erőd velem szusszanásnyira, ha futja.
Szomjad nem oltja Maros, Gangesz, Brahmputra

Fekszem. Gyertyánfa rönk az erdő ölében.
Még csak most tudom,
mi az egyedül és mi is a vétlen.

*

Mi lesz belőle, ha már nem leszek.
És ha ő nincs,
mi lett volna belőlem.
A bizalom végesre homályosul,
ha már maga a föld is tetőtlen.

Lehet, szívesebben dől,
kit egy órült vihar megingat.
Igazam szúvas.
Ma adj örömet még fájdalmaimnak.

*

Megsápadt már a nyár, a nád.
Hol az, ki omolna eléd, alád?
Most kell értelmét keresned mindeneknek.
Azért voltál, legyen kit óvnod, etetned,
maradna élve, állva.
Itt dől el, ki mennyit adott önmagára.

Simulj a ledöndült gyertyánfa árnyékába.
Ott kezdődik az egyik végtelen.
Fölvadul s elrohan testből a jaj,
a fő elem.

*

Kiterítve ég alá a völgy, a szabadba.
Innen fölfelé hull az őszi kikerics.
Már magad vagy erdön, mezőn.
Őszi tarlóra vetett,
hétszázéves kápolnakilincs.